

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 270/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2009 predbežne prerokoval sťažnosť D. P., H., zastúpenej advokátom JUDr. P. V., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tpon 1/2009-99 z 12. mája 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. P. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2009 doručená sťažnosť D. P., H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tpon 1/2009-99 z 12. mája 2009.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľke bolo uznesením Prezídia Policajného zboru, Úradu bola proti organizovanej kriminalite sp. zn. ČVS: PPZ-27/BOK-V-2009 zo 4. mája 2009 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) vznesené obvinenie za trestný čin podielníctva podľa § 251 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) a za trestný čin vydierania v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 a § 235 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona *na tom skutkovom základe: a) skutok č. 1: „dňa 13. 8. 2005 v čase okolo 00.30 hod. potom čo poškodeného L. M. nar.:..., naposledy bytom T., ul... previezli do rodinného domu v obci H., ul..., okr. T. ho obvinený M. P., R. B. a M. T. spoločným konaním priviazali za pomoci kovových pút o stúpačku teplovodného kúrenia, kde ho následne spoločným konaním prehľadali, pričom zo zadného vrečka mu odcudzili finančnú hotovosť vo výške okolo 102.000,- Sk a z rúk mu stiahli náramkové hodinky zn. Omega bližšie nezistenej hodnoty, kde následne tieto veci M. P. dňa 13. 8. 2005 v ranných hodinách na bližšie nestotožnenej poľnej ceste pri meste T., odovzdal D. P., ktorá ich prijala aj napriek tomu, že vedela, že pochádzajú z trestnej činnosti a ako odmenu z predmetných peňazí mu odovzdala sumu vo výške 30.000,- Sk“*,

b) skutok č. 2: *„obvinený I. H., obvinená D. P. a doposiaľ nestotožnená osoba ženského pohlavia po predchádzajúcej vzájomnej dohode odo dňa 13. 8. 2005 v objekte rodinného domu majiteľky D. P. , v obci H., ul..., okres T., požiadali obv. M. T., aby odviazal tam spútaného L. M., nar.:..., naposledy bytom T. ul... , kde tohto dali sadnúť na stoličku a obv. I. H. s kuklou na hlave a s pištoľou zn. HKP 2000 v. č. 166 03 0122 kal. 9 mm, ktorú mal obv. I. H. v legálnej držbe stál v jeho bezprostrednej blízkosti a dával na neho pozor, pričom D. P. L. M. dávala podpisovať doposiaľ bližšie nešpecifikované písomnosti, kde následne dňa 15. 8. 2005 v skorých ranných hodinách poškodeného prevážali na osobnom motorovom vozidle obv. D. P., SEAT ALHAMBRA EČ..., ktoré sama riadila, pričom poškodeného v zadnej časti vozidla strážili M. T. a pravou zbraňou ozbrojený I. H., kde pri prejazde mestom T. poskytli poškodenému mobilný telefón, aby zavolať svojej sestre A. M., s tým že jej mal povedať, že je v poriadku a že bude potrebovať občiansky preukaz, čo poškodený vzhľadom na jeho celkovú situáciu a okolnosti skutočne aj urobil, keď z mobilného telefónu, ktorý mu dali, svojej sestre uviedol to, čo od neho požadovali, pričom nato poškodeného L. M. previezli na chatu v oblasti B. popisné číslo..., okr. T., ktorú si na tento účel vypožičali, kde v izbe na prízemí poškodeného pripútali*

kovovými putami o rám postele, zalepili mu oči a ústa, striedali sa pri jeho strážení, podávali mu rôzne utišujúce medicínske prostriedky, kde najmenej v priebehu dvoch dní ho M. T. na príkaz D. P. odviazal a spolu ho posadili za stôl na stoličku, kde I. H. ozbrojený pravou zbraňou a s kuklou na hlave stál v jeho bezprostrednej blízkosti a dával na neho pozor s tým, že D. P. využívajúc stiesňujúce pomery, bezmocnosť a zlý fyzický stav poškodeného ho opakovane nútila podpisovať ďalšie doposiaľ neustálené písomnosti, pričom tiež aby zakryli spáchanie trestného činu, prikázali poškodenému vlastnoručne napísať list adresovaný denníku Nový čas, v ktorom bolo uvedené, že nejde o únos ale iba stávkou s priateľmi, čo poškodený v obave o svoj život a zdravie aj urobil s tým, že predmetný dopis bol následne v denníku Nový čas aj uverejnený.“

Krajský súd v tejto trestnej veci napadnutým uznesením v konaní o sťažnosti krajského prokurátora v T. proti uzneseniu Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 49/2009 z 8. mája 2009, ktorým okresný súd rozhodol o návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v T. sp. zn. Kv 23/09 zo 7. mája 2009 na vzatie obvinených (vrátane sťažovateľky) do väzby, rozhodol tak, že návrhu nevyhovel, uznesenie okresného súdu v celom rozsahu zrušil a podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol, že berie do väzby sťažovateľku a ďalších dvoch obvinených z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Podľa sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením porušil jej základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, pretože neboli splnené zákonné podmienky na uvalenie väzby. Sťažovateľka tvrdí, že uznesením o vznesení obvinenia je trestne stíhaná za ten istý skutok, za ktorý na ňu Okresná prokuratúra T. podala 15. novembra 2006 obžalobu a o ktorej je okresným súdom vedené konanie pod sp. zn. 7 T 191/2006. V obžalobnom návrhu je skutok kvalifikovaný ako spolupáchatelstvo účasti na trestnom čine vydierania podľa § 9 ods. 2, § 10 ods. 1 písm. a) a § 235 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona a spolupáchatelstvo účasti na trestnom čine pozbavenia osobnej slobody podľa § 9 ods. 2, § 10 ods. 1 písm. a) a § 232 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľka sa ho mala dopustiť tým, že *«v presne nezistenom období obvinená D. P. spoločne s obvineným I. H. zosnovali a riadili konanie doposiaľ najmenej štyroch doteraz*

nezistených páchatel'ov tak, že 12. 8. 2005 v čase o 23.40 hod. v T., na ulici..., títo zamaskovaní v kuklách v čiernom oblečení na chrbte s bielym nápisom „POLÍCIA“, ozbrojení nezistenými druhmi krátkych strelných zbraní vbehli do reštaurácie zv. „S.“, kde jeden z nich zostal stáť pri dverách, pričom mieril do reštaurácie pištoľou, ďalší minimálne traja pristúpili k stolu v pravom rohu, kde sedeli H. H., B. B. a manželia I. Z., Z. Z. spoločne s poškodeným L. M. a tam jeden z páchatel'ov prešiel k poškodenému L. M., ktorého schmatol za odev a tohto stiahol tvárou k zemi, kde mu vykrútil obe ruky za chrbát, na ktoré mu založil strieborné putá so slovami „Za podvod!“, následne ho zodvihli zo zeme a išli smerom ku dverám, kde cestou jeden z nich povedal poškodenému H. H. mieriac naňho pištoľou „Nehýb sa, lebo ťa dám dole“, po čom vyšli von z reštaurácie, kde poškodený M. zakričal na priateľa A. B., ktorý stál vonku, aby zavolať políciu a keď tento začal vytáčať telefónne číslo polície na svojom mobilnom telefóne, jeden z páchatel'ov mu povedal „polož ten telefón“ a mieril naňho pištoľou, po čom naložili poškodeného L. M. cez bočné dvere do vozidla zn. Mercedes Viano, evidenčné číslo..., ktoré si na tento účel obvinená D. P. spoločne s obvineným I. H. požičali v požičovni S. D., keď z tohto vozidla pred skutkom zdemontovali evidenčné číslo... a poškodeného L. M. z miesta odviezli na neznáme miesto, ktoré sa doposiaľ nepodarilo ustáliť, pričom dňa 15. 8. 2005 bol na telefonický kontakt poškodeného L. M. svojej sestry A. M. použitý mobilný telefón používaný obvinenou D. P., v ktorom bola vložená telefónna karta s číslom..., ktorú dňa 22. 4. 2005 zakúpil obvinený I. H.».

Podľa sťažovateľky ide o totožné skutky, v uznesení o vznesení obvinenia je konanie len viac špecifikované, na základe čoho nemôže byť považované za nový skutok. Osoby páchatel'ov aj poškodeného sú rovnaké, ide o konanie v tom istom čase a s tým istým následkom. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľka podala sťažnosť, o ktorej nebolo dosiaľ rozhodnuté.

Z uvedených dôvodov považuje sťažovateľka uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné a z rovnakých dôvodov považuje za nezákonné aj uznesenie krajského súdu o vzatí do väzby z 12. mája 2009.

V trestnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 T 191/2006 bola sťažovateľka vzatá do väzby uznesením okresného súdu z 25. augusta 2005 a z väzby bola prepustená uznesením krajského súdu z 23. októbra 2005, ktoré potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Sťažovateľka tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu bola opäť vzatá do väzby v tej istej veci napriek tomu, že neboli splnené dôvody väzby podľa § 71 Trestného poriadku. Taktiež namieta, že krajský súd v uznesení z 12. mája 2009 neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti odôvodňujúce väzbu, ktoré by nastali po jej prepustení z väzby.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol, že uznesením krajského súdu č. k. 3 Tpon 1/2009-99 z 12. mája 2009 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, aby napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a priznal jej náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Článok 17 ods. 2 ústavy vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (I. ÚS 100/04).

Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody. Jej nerešpektovanie môže byť v konkrétnych okolnostiach porušením ňou zaručeného práva na osobnú slobodu (II. ÚS 55/98, II. ÚS 315/06). Ústavné záruky osobnej slobody jednotlivca sa však nevyčerpávajú len odkazom na zákonnú úpravu (II. ÚS 55/98). Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07).

Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok

spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 71 ods. 2 Trestného poriadku, ak bol obvinený prepustený z väzby, môže byť v tej istej veci vzatý do väzby, ak

a) je na úteku alebo sa skrýva, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, nezdržiava sa na adrese, ktorú uviedol orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu, nepreberá zásielky alebo nerešpektuje príkazy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, alebo inak vedome marí vykonávanie nariadených úkonov,

b) pôsobí na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak marí objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie,

c) pokračuje v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým ohrozil,

d) bol prepustený z väzby preto, že nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody a sú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú niektorý z dôvodov väzby podľa odseku 1, alebo

e) je obvinený pre ďalší úmyselný trestný čin, ktorý mal byť spáchaný po prepustení z väzby.

Sťažovateľka namietala porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy rozhodnutím krajského súdu o vzatí do väzby namietajúc nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia za skutok, za ktorý je už proti nej vedené iné trestné konanie, a poukázala aj na absenciu dôvodov väzby v zmysle § 71 Trestného poriadku.

Existencia dôvodného podozrenia, že zadržaná osoba spáchala trestný čin, je conditio

sine qua non zákonnosti obmedzenia osobnej slobody väzbou. Okrem tohto základného predpokladu musí existovať ešte ďalší významný a dostatočný dôvod ustanovený v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku.

Všeobecný súd rozhodujúci o väzbe pri skúmaní, či sú splnené formálne a materiálne podmienky na uvalenie väzby, posudzuje podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku, či skutok, za ktorý bolo obvinenému vznesené obvinenie, sa stal, či má znaky trestného činu, či z dosiaľ zadovážených dôkazov vyplýva dôvodné podozrenie, že skutok spáchal obvinený, a či z konania obvineného alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava pre tzv. útekovú, kolúznu alebo preventívnu väzbu.

Vo veci sťažovateľky okresný súd aj krajský súd zhodne konštatovali, že z dosiaľ zistených skutočností vyplýva, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, boli spáchané, majú znaky v uznesení o vznesení obvinenia uvedených trestných činov a sú aj dostatočné dôvody na podozrenie, že tieto spáchali obvinení. Tento záver sťažovateľka v sťažnosti nespochybňuje, namieta však, že je proti nej duplicitne vedené trestné konanie pre ten istý skutok.

Krajský súd sa v konaní o sťažnosti zaoberal námietkou týkajúcou sa totožnosti skutku a v odôvodnení uznesenia dal sťažovateľke na ňu primeranú odpoveď, keď uviedol:

„K vyjadreniam obhajcov obvinených je potrebné uviesť, že porovnaním skutku, pre ktorý sa vedie proti obvineným D. P. a I. H. trestné stíhanie na Okresnom súde Trnava vo veci 7 T/191/2006 a skutkov, pre ktoré bolo toho času vznesené obvinenie, dospel krajský súd k záveru, že nejde o totožnosť skutku, ale ide o konania, ktoré na seba nadväzujú. Krajský súd je však toho názoru, že vzhľadom na vzájomnú súvislosť vykonaných dôkazov už vo veci 7 T/191/2006 Okresného súdu Trnava a dôkazov vykonaných v tejto veci, ako aj dôkazov, ktoré bude potrebné ešte vykonať, bude vhodné, aby sa viedlo spoločné konanie.“

Tento záver vyplýva aj z uznesenia o vznesení obvinenia a z obžaloby vznesenej proti sťažovateľke podanej Okresnou prokuratúrou T. 15. novembra 2006, o ktorej je okresným

súdom vedené konanie pod sp. zn. 76 T 191/2006. Krajský súd síce stručne, ale predsa posúdil aj túto námietku, ktorá vo vzťahu k rozhodnutiu o väzbe nebola celkom irelevantná, ale dospel k záveru, že závery krajského súdu nie sú arbitrárne a sú ústavne akceptovateľné. Samotná skutočnosť, že krajský súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, nezakladá príčinnú súvislosť s namietaným porušením jej základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 1564/09) ešte pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnuté uznesenie so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého uznesenia s ústavou.

Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia krajského súdu však nedospel k takémuto záveru.

Krajský súd zistil vo vzťahu k sťažovateľke aj existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Podľa názoru ústavného súdu z odôvodnenia krajského súdu vyplývajú konkrétne skutočnosti, ktoré majú znaky kolúzných aktivít a napĺňajú väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že v napadnutom uznesení nie sú uvedené žiadne konkrétne skutočnosti odôvodňujúce vzatie do väzby, ktoré by nastali po jej prepustení z väzby (v roku 2005, pozn.), krajský súd uviedol, že dosiaľ zistené a zadokumentované skutočnosti v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 T 191/2006 nadobudli nový význam v súvislosti s výpoveďami troch obvinených z priameho vykonania trestných činov pozbavenia osobnej slobody a vydierania proti poškodenému L. M., ktorým bolo vznesené obvinenie uznesením

Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite sp. zn. ČVS: PPZ-27/BOK-V-2009 z 28. marca 2009, ktorí podrobne opísali kontakty medzi sťažovateľkou a ďalšími dvomi obvinenými, ktorých krajský súd tiež vzal do väzby napadnutým uznesením. K dôvodu väzby krajský súd uviedol: „Je podľa názoru krajského súdu nespochybniteľné, že od roku 2005, kedy došlo k únosu L. M., sa obvinení snažili vyvolať dojem, že L. M. žije a tak dosiahnuť v trestnom stíhaní, ktoré je vedené už na Okresnom súde v Trnave vo veci 7 T/191/06, svoju nevinu a následne zrejme manipulovať s majetkom L. M. Konkrétne skutočnosti, ktoré v tomto smere uvádza v sťažnosti prokurátor Krajskej prokuratúry v T., ako dopis adresovaný denníku Nový Čas, ničenie dostupných dôkazov, čistenie vozidiel, ktorými bol únos realizovaný, (vyhadzovanie a pálenie dôkazov a podobne), ktoré už vyplývajú z predchádzajúceho trestného stíhania obvinených D. P. a I. H., ďalej konkrétne skutočnosti ohľadne svedka T. M. sú v súvislosti s priamymi dôkazmi, ktoré vyšli dodatočne najavo, t. j. výpovede M. P., R. B. a M. T., spôsobilé k ich posúdeniu ako konkrétnych skutočností pre vzatie obvinených do väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.“

V sťažnosti prokurátora Krajskej prokuratúry v T., ktorej obsah krajský súd sumarizoval v úvode napadnutého uznesenia a na ktorý poukázal pri hodnotení konkrétnych skutočností napĺňajúcich väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, sa vo vzťahu k svedkovi T. M. uvádzajú tieto aktivity obvinených: «Podstatný význam z hľadiska odôvodnenosti väzby má aj súčasná snaha obvinenej D. P. k ďalšej na danú vec bezprostredne nadväzujúcej trestnej veci (ČVS: PPZ-126/BOK-Z-2009), kde opakovane ovplyvňovala doposiaľ nevypočutých svedkov, a to najmä z okruhu blízkych poškodeného L. M., o čom svedčia priložené listinné dôkazy. Napr. dňa 14. 4. 2008 nútila T. M. podpísať splnomocnenie za účelom prevodu majetku „M.“ na dcéru G. T... Tiež treba spomenúť napr. viacnásobné ovplyvňovanie T. M. – svedka, ktorý je a aj bude vypočúvaný vo všetkých konaniach súvisiacich s tzv. únosom jeho otca. Trestné oznámenie T. M. tvorí totiž súčasť spisového materiálu.»

Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pôsobiacim mimo tejto sústavy.

V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zdôrazňuje, že nie je jeho úlohou konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať v danej veci zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

Ústavný súd pri uplatnení svojej právomoci vychádza z názoru, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že krajský súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia o vzatí sťažovateľky do väzby vychádzal pri posudzovaní konania sťažovateľky z existujúcich výsledkov vyšetrovania, zaoberal sa jej námietkou proti zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia a na túto námietku jej dal jasnú odpoveď. Napadnuté uznesenie obsahuje konkrétne skutočnosti odôvodňujúce trvanie väzby, z ktorých vyplýva obava z následkov predvídaných v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Vychádzajúc z argumentov sťažovateľky a po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na štádium trestného konania a konkrétne skutočnosti, ktorými krajský súd odôvodnil opodstatnenosť väzby, možno jeho rozhodnutie považovať za legitímne. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu nevyplýva také posúdenie zistených skutkových okolností, ktoré by svedčilo o ich svojvoľnom hodnotení a o takom výklade a aplikácii príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, ktorý by bol z ústavnoprávneho hľadiska neospravedliteľný.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažuje právne závery krajského súdu za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s čl. 17 ods. 2 ústavy, a preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2009